

Sygn. akt I 1 C 1570/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni

Wydział I Cywilny - Sekcja d.s. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

Protokolant: Agata Langa

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2019 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa: **(...) S.A. z siedzibą w G.**

przeciwko: **Ł. K.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Ł. K. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w G. kwotę 1.350,29 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych 29/100) wraz odsetkami:

- a) od kwoty 77,69 zł ustawowymi od dnia 4 października 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r.,
- b) od kwoty 20,44 zł ustawowymi od dnia 22 grudnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 i ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r.,
- c) od kwoty 313,74 zł ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 lutego 2016 r.
- d) od kwoty 138,73 zł ustawowymi za opóźnienie od dnia 30 marca 2016 r.
- e) od kwoty 178,28 zł ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 maja 2016 r.
- f) od kwoty 17,84 zł ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 sierpnia 2016 r.
- g) od kwoty 16,65 zł ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 października 2016 r.
- h) od kwoty 586,92 zł ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 grudnia 2016 r.

- w każdym przypadku do dnia zapłaty;

I. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 447 zł (czteryście czterdzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje zapłacić powodowi (...) S.A. z siedzibą w G. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 34 zł (trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu części kosztów sądowych poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa;

IV. nakazuje zapłacić pozwanemu Ł. K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 30 gr (trzydzieści złotych) tytułem zwrotu części kosztów sądowych poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem wydanym w sprawie z powództwa (...) S.A. w G. przeciwko pozwanemu Ł. K. Sąd częściowo uwzględnił żądanie pozwu, w którym powód domagał się zasądzenia od pozwanego łącznie kwoty 2.872,60 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot i dat w pozwie wskazanych z tytułu dostarczonej pozwanemu energii elektrycznej do lokalu wskazanego w umowie zawartej przez strony procesu.

W ocenie Sądu powództwo pozostawało bowiem uzasadnione jedynie w zakresie całości opłat wynikających z dostarczonej przez powoda pozwanemu energii elektrycznej, a wskazanych w pkt. 4, 5, 6, 8, 10, 12, i 15 żądania pozwu oraz w zakresie opłaty wskazanej w pkt. 2 żądania pozwu do wysokości kwoty 77,69 zł. Podstawę prawną orzeczenia zawartego w pkt. I wyroku stanowił przepis art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 755), dotyczący umowy kompleksowej, na podstawie której odbywa się dostarczanie energii elektrycznej i która to umowa jest umową zawierającą zarówno postanowienia umowy sprzedaży, jak i umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji energii. Na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zasądził również od pozwanego odsetki od poszczególnych kwot częściowych wskazanych w pkt I wyroku – zgodnie z treścią żądania pozwu.

W zakresie tych należności wymienionych w pkt. 4, 5, 6, 8, 10, 12, i 15 żądanie pozwu znajdowało oparcie w postanowieniach umowy kompleksowej sprzedaży energii o nr (...) zawartej przez strony procesu (vide: k. 76-76v) oraz w przedstawionych przez powoda fakturach oznaczonych jako odpowiednio jako: (...), (...), (...), (...), (...), (...) i (...), a jednocześnie pozwany, który zgłosił w tym zakresie zarzut wygaśnięcia roszczenia powoda wskutek jego spełnienia - zarzutu tego nie wykazał, gdyż nie przedłożył żadnego dokumentu, który dowodziłby okoliczność dokonania przez pozwanego zapłaty tych należności.

Odmiennie natomiast Sąd ocenił zasadność żądania pozwu w zakresie objętej nim należności opisanej w pkt. 1, a dochodzonej w wysokości 1.300,08 zł. Żądanie w tym zakresie powód opierał na złożonej do akt sprawy fakturze o nr (...) (vide: k. 34). W treści tej wystawionej przez powodową spółkę faktury zostało wskazane, iż obejmuje ona rozliczenie energii elektrycznej za okres od 28 maja 2015 r. do 3 lipca 2017 r. i została wystawiona w związku ze zużyciem w tym okresie czasu energii elektrycznej w ilości 2.118 kWh, przy czym wskazana w tej fakturze kwota w wysokości 539,45 zł netto obejmowała należność z tytułu sprzedaży energii elektrycznej, zaś pozostała kwota 537,71 zł netto (1.077,16 – 539,45) należność z tytułu opłat dystrybucyjnych. Oceniając negatywnie żądanie pozwu w tym zakresie Sąd uwzględnił zgłoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia wskazanego w tej fakturze (vide: pismo pozwanego z dnia 13 grudnia 2018 r. – k. 108 akt sprawy). Do zarzutu tego w toku postępowania powodowa spółka nie odniosła się. Sąd miał zaś na względzie, iż pozew w przedmiotowej sprawie został przez powoda wniesiony do Sądu w dniu 9 października 2017 r., natomiast wymagalność roszczenia wskazanego w omawianej fakturze została określona w niej na dzień 1 sierpnia 2015 r. Wynikający z brzemienia art. 554 kc w zw. z art. 555 kc dwuletni okres przedawnienia wskazanej w tej fakturze należności z tytułu sprzedaży energii elektrycznej upłynął więc z dniem 1 sierpnia 2017 r., a więc przed datą wniesienia pozwu. W treści tej faktury wskazano wprawdzie także, że obejmuje ona należności z tytułu dystrybucji energii elektrycznej w ilości 2.118 kWh w okresie od 28 maja 2015 r. do 3 lipca 2015 r., co do których to należności kodeks cywilny przewiduje trzyletni okres przedawnienia, z uwagi na to, że są to roszczenia związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, jednakże jak wynikało z przedstawionego przez pełnomocnika powoda kierowanej do pozwanego w dniu 24 września 2019 r. w odpowiedzi powodowej spółki na reklamację złożoną przez pozwanego (vide: k. 68 akt sprawy) – było to twierdzenie niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. W odpowiedzi na reklamację pozwanego, który zarzucał powodowi, iż wielkość zużycia wskazana w tej fakturze jest nieprawidłowa, gdyż zawyżona, z uwagi na brak możliwości zużycia przez pozwanego w tak krótkim okresie czasu tak dużej ilości

energii elektrycznej (vide reklamacja pozwanego – k. 87 akt sprawy) pracownik powodowej spółki podał bowiem, iż jakkolwiek faktura ta została wystawiona na podstawie faktycznego odczytu stanu licznika dokonanego w dniu 3 lipca 2015 r., to jednak dotyczyła ona okresu czasu objętego wcześniejszymi fakturami, które wystawiane były na podstawie odczytów szacunkowych i które były odczytami zaniżonymi. Z powyższego wynikało więc, iż w istocie rzeczy należności wskazane w przedmiotowej fakturze (także w zakresie opłaty dystrybucyjnej) nie powstały wyłącznie w okresie maja-lipca 2015 r., a więc w okresie nieprzekraczającym okres 3-ech lat przed datą wniesienia pozwu, lecz faktycznie w okresie wcześniejszym, jednak nie wskazanym przez powoda w toku niniejszego procesu. Z uwagi na powyższe wskazaną w przedmiotowej fakturze należność z tytułu opłaty dystrybucyjnej Sąd uznał za niewykazaną. Powód nie przedstawił bowiem żadnego dokumentu, który pozwalałby na ustalenie ile faktycznie w okresie wskazanym w tej fakturze pozwany pobrał energii elektrycznej, a tym samym jaka jej wielkość powinna być zostać w tym okresie czasu ustalona jako podstawa do naliczenia opłaty dystrybucyjnej. Sama okoliczność wskazania w dniu 3 lipca 2015 r. stanu zużycia energii elektrycznej przez pozwanego na poziomie 13.996 kWh (o czym świadczył wpis w tej fakturze o stanie odczytu na tę datę), nie dowodził bowiem jaki był faktyczny stan odczytu na dzień wskazany jako początek okresu objętego tą fakturą, a jednocześnie z odpowiedzi na reklamację pozwanego wynikało, że wielkość odczytu wskazana przez powoda na dzień 28 maja 2015 r. (jak i w okresach wcześniejszych) była odczytem szacunkowym.

W świetle powyższych okoliczności, jako zbędny dla rozstrzygnięcia sprawy Sąd oddalił wniosek pozwanego o przeprowadzenie w sprawie dowodu z opinii biegłego, zgłoszony przez pozwanego w celu ustalenia prawidłowości wskazań i działania układu pomiarowo-rozliczeniowego, w oparciu o który powód dokonał ustalenia ilości energii elektrycznej zużytej przez pozwanego. Ustalenie okoliczności faktycznych, w celu wykazania których dowód ten został zgłoszony nie miałoby bowiem wpływu na treść rozstrzygnięcia. W zakresie należności z tytułu sprzedaży energii wskazanej w spornej fakturze roszczeń było wszak przedawnione, zaś w zakresie odpłat dystrybucyjnych wskazanych w kwestionowanej przez pozwanego fakturze powód nie wykazał faktycznego, rzeczywistego początkowego stanu zużycia tej energii, tj. na dzień 28 maja 2015 r.

W tym miejscu wyjaśnić należy, iż Sąd nie uwzględnił wniosku powoda o zobowiązanie przez Sąd spółki (...) S.A. z siedzibą w G. do przedłożenia do akt sprawy odczytów pomiarowo-rozliczeniowych w punkcie poboru wskazanym w umowie zwartej przez strony procesu. W tym zakresie Sąd miał na uwadze, iż ciężar procesowy dowodzenia zgłaszanych w toku procesu twierdzeń obciąża strony procesu cywilnego, a nie Sąd. Stąd też to strony obowiązane są do gromadzenia i przedstawiania Sądowi materiału dowodowego (w tym też dokumentów), które prawdziwość ich twierdzeń uzasadnia. Od tego procesowego obowiązku, co do zasady, strony procesu nie mogą zwolnić się poprzez wniosek kierowane do Sądu, o to by to Sąd, niejako za strony, podjął czynności zmierzające do zgromadzenia takiego materiału dowodowego. Takie kierowane do Sądu wnioski pozostają bowiem usprawiedliwione jedynie wówczas, gdy faktycznie możliwość uzyskania konkretnego, istniejącego już dokumentu nie jest dla strony możliwa. Norma art. 208 pkt. 5 kpc, przewidująca możliwość zarządzenia przez Przewodniczącego przed rozprawą przedstawienia dokumentów, przedmiotów oględzin, ksiąg, planów itp., winna być bowiem wykładana z uwzględnieniem regulacji art. 248 kpc i art. 250 kpc. Przepisy te stanowią zaś, że każdy obowiązany jest przedstawić na zarządzenie sądu w oznaczonym terminie i miejscu dokument znajdujący się w jego posiadaniu i stanowiący dowód faktu istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy, chyba że dokument zawiera informacje niejawne (art. 248 kpc) oraz że jeżeli dokument znajduje się w aktach organów lub podmiotów, o których mowa w art. 244 § 1 i 2 kpc, wystarczy przedstawić urzędowo poświadczony przez ten organ lub podmiot odpis lub wyciąg z dokumentu, Sąd zaś zażąda wydania odpisu lub wyciągu, jeżeli strona sama nie może go uzyskać. (art. 250 kpc). Tymczasem w przedmiotowej sprawie, zawarte w piśmie przygotowawczym z dnia 9 listopada 2018 r. oświadczenie pełnomocnika powoda, iż strona powodowa nie ma możliwości uzyskania spółki (...) S.A. z siedzibą w G. odczytów pomiarowo-rozliczeniowych w punkcie poboru wskazanym w umowie, pozostawało nie tylko całkowicie gołosłowne, ale wręcz nieprawdziwe, szczególnie gdy zważy się, iż jest wiedzą powszechną, iż faktury wystawiane przez powodową spółkę opierają się właśnie na odczytach dokonywanych przez spółkę (...). Innymi słowy – gdyby faktycznie powód nie posiadał dostępu do tych odczytów, to nie mógłby wystawiać faktur potwierdzających ilość przekazanej nabywcy energii elektrycznej.

Z uwagi na zgłoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia objęte żądaniem pozwu powództwo zostało oddalone także w zakresie części należności objętych wymienioną w pkt. 2 żądania pozwu fakturą (...) (k. 35-35 akt sprawy). Również i ta faktura (obejmująca okres rozliczeniowy od dnia 3 lipca 2015 r. do 5 września 2015 r.) w zakresie wskazanej tam należności z tytułu sprzedaży energii (kwota 47,63 zł + 23 Vat = 58,58 zł) obejmowała bowiem roszenie przedawnione. Wymagalność roszczenia wskazanego w tej fakturze została bowiem przez powoda określona na dzień 3 października 2015 r. Wynikający z brzemienia art. 554 kc w zw. z art. 555 kc dwuletni okres przedawnienia wskazanej w tej fakturze należności z tytułu sprzedaży energii elektrycznej upłynął więc z dniem 3 października 2017 r., a więc przed datą wniesienia pozwu. Stąd w zakresie tej faktury Sąd uwzględnił jedynie objęte nią roszczenie o zapłatę należności wynikających z opłat dystrybucyjnych, a więc kwotę 77,69 zł (136,27 zł – 58,58 zł).

Oddaleniu podlegało także roszczenie o zasądzenie sum skapitalizowanych odsetek za opóźnienie wymienionych w pkt. 7, 9, 11, 13, 14 i 16 żądania pozwu, gdyż z przedstawionych przez powoda not odsetkowych wynikało, iż odsetki te zostały przez powoda naliczone od należności przedawnionych (w całości w zakresie naliczeń odnoszących się do faktury (...) i w części w zakresie naliczeń odnoszących się do faktury (...)), przy jednoczesnym braku wykazania przez powoda wysokości skapitalizowanej sumy odsetek należnych od nieprzedawnionej części roszczenia wynikającego z drugiej tych faktur).

Jako niezasadne Sąd ocenił także żądanie zasądzenia od pozwanego kwoty 34,39 zł z tytułu opłat za wystawienie wezwania do zapłaty (wskazane w pkt. 3 żądania pozwu). Rozstrzygając w powyższy sposób Sąd miał na uwadze, iż powód nie wykazał wysokości tej należności, jak też nie uzasadnił jakie konkretnie regulacje umowy łączącej go z pozwanym, jego zdaniem, stanowiły podstawę do powstania po stronie pozwanej zobowiązania do uiszczenia tej należności.

Fakt jedynie częściowego utrzymania się przez powoda ze zgłoszonym w pozwie głównym roszczeniem znalazł swoje odzwierciedlenie w treści rozstrzygnięcia o kosztach procesu zawartego w punkcie III wyroku. W zakresie żądania różnicy pomiędzy dochodzoną kwotą 2.872,60 zł, a zasądzoną od pozwanego kwotą 1350,29 zł - powód został bowiem uznany za przegrywającego spór. W konsekwencji Sąd uznał, że powód w stosunku do pierwotnie zgłoszonego roszczenia utrzymał się w 47% i w tym zakresie wygrał proces, pozwany zaś w pozostałej części.

Na koszty procesu składały się koszty poniesione wyłącznie przez stronę powodową w postaci: uiszczonych części opłaty sądowej w wysokości 36 zł, wynagrodzenia z tytułu kosztów zastępstwa procesowego strony powodowej przez występującego w sprawie radcę, które to wynagrodzenie zostało ustalone w wysokości pojedynczej stawki minimalnej przewidzianej w przewidzianej w §2 pkt. 3 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, tj. w kwocie 900 zł i wydatku w postaci opłaty od pełnomocnictwa – 17 zł. Skoro więc stosownie do przewidzianej w art. 100 kpc zasady stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu – pozwanego obciążało 47% poniesionych przez powoda kosztów procesu, których suma wynosiła 953 zł. Wielkość ta odpowiadała kwocie 447 zł i ta kwota została na rzecz powoda od pozwanego zasądzona.

W pkt. IV i V wyroku Sąd obciążył odpowiednio powoda i pozwanego obowiązkiem zapłaty na rzecz Skarbu Państwa pozostałej części należnej w sprawie opłaty sądowej, która wynosiła 100 zł i która na etapie elektronicznego postępowania upominawczego została przez powoda uiszczona jedynie w części (tj. do wyżej wskazanej kwoty 36 zł). Stąd dokonaniem zapłaty 53% nieuiszczonej dotychczas części opłaty sądowej Sąd obciążył powoda, zaś pozostałą częścią – pozwanego.

SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska